

מישיב לב

מעייני חזקון ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

ולשמחה מה עושים?

נמצא כי בעצם ההשתדלות להכניס את השמחה, מקיימים אנו את הציווי של 'ושמחת בחגך'; בסעודות החג, במאכלים מיוחדים לי"ט, במלבושים נאים לי"ט, בהרבות בפעולות של שמחה, בזמירות שירות ותשבחות, בריקודים וניגונים, בהתקבצות דקדושה לשורר ולתן בהלל והודאה להש"ת. בזה מקיימים את המצוות עשה דאורייתא של 'ושמחת בחגך' ומתוך כך נזכה שיתקיים בנו 'והיית אך שמח'...

סגולה נוספת לשמחה היא ההתבוננות במהות הסוכה שאנו חוסים בה. לראות, לחוש ולהאמין בקרבה הגדולה הנמצאת בין דפנותיה הקדושות:

"הי"ט סוכות הוא זמן נעלה ונשגב מאד. הש"ת מחבקנו על ידי מצות הסוכה, וזה נוגע לכל אחד מיישראל שהש"ת מחבקו ברוב אהבה, אלא שצריך האדם לפתוח את עיניו ולהעמיק את מחשבתו, ולהאמין בזה באמונה שלמה... וכדאיתא בזה"ק דבימי הסוכות אוזח כביכול ה' בישראל, וישראל מחזיקין בו, וא"כ איזה מחשבות נעלות צריכים לחשוב בסוכות. הש"ת קורא לכל אחד מיישראל ע"י ה"ט הקדוש ואומר לו כדברים הללו: התקרב אלי, איני נותן לך גיהנום או עונשים, התקרב אלי על ידי תשובה מאהבה, ואז אשריך בעולם הזה ובעולם הבא!"

האם לב מלא
בדאגות, יגונות,
ומעברים, יכול
לצפות שלפתע
פתאום בבוא
החג יתחיל לבו
לשוש ולשמח?

הבא!

ובהאר"י הק' מובא דהקב"ה מחבק את ישראל ע"י הסוכה ונתן סימן לזה דהרי ההלכה בכשרות הסוכה היא דבעינן שני דפנות כהלכתן ואחד די בטפת, וזה כעין הזרוע של די האדם שיש בו ג' פרקים ב' כהלכתם וא' טפת. הארה גדולה כזו יש בסוכה! זהו 'וימינו תחבקני' דבי"ט סוכות מחבק הש"ת בימינו את היהודי ואת הסוכה יחידו. וכשיושב היהודי בסוכתו ומאמין בגודל יקרת הסוכה ולומד שם ומתפלל שם אזי עורך הוא יו"ט עם הרבונות של עולם יחידו בתוככי חשכת הגלות וזהו זכות עולם" ("יומם" עמ' תכ"ד).

וכך יושב לו רבי ראובן בסוכתו המקושטת למופת, ופתאום הוא קולט שדפנות סוכה הם לא רק 'היכי' תמצ'י לתלות עליהם ציצים ופרחים - הם מזמינות אותו להיכנס כל כולו אל תוך חיקו של אביו שבשמים, לצילא דמהימנותא. וזהו השמחה האמיתית אשר נפשו כה כמרה ועורגת לה.

רבי ראובן עמל כמה ימים להקים את סוכתו הגדולה. כבר ממוצאי ראש השנה נמצא ראשו ורובו בחיתוכי קורות וקרשים ותקיעת מסמרים...

סוף סוף בנה את הסוכה, פרס סדינים, הציע מרבדים, עיטר בציצים ופרחים, באתרוגים וקרוסטמלים ובמיני אורות וניצוצין, כשבין לבין הסתובב בשווקים וקנה מעדנים וממתקים ובגדי שיראין לו ולכל בני משפחתו. והנה היום טוב כבר כאן!...

בדחילו ורחימו מברך הוא 'שהחינו ומזמין את האושפזין לבוא לחסות בצל סוכתו המפארה. אלא שיחד עמם מייחל הוא גם לבואה של שמחת-החג, שתכנס אף היא לסוכתו להחיות את נפשו העייפה בטללי תחי'...

משאלה זו שאלה עתיקת יומין היא; האם ניתן להזמין שמחה, האם לב מלא בדאגות, יגונות, ומעברים, יכול לצפות שלפתע פתאום בבוא החג יתחיל לבו לשוש ולשמח?

נדמה כי מאז ימי האדם תחת השמש מתמודד הוא עם שאלה זו. ואכן, תחת אחד השיחים סיפר מו"ר הגה"צ שליט"א, כי פעם בעלותו להקביל את פני אחד מגדולי ישראל להבחל"ח הציג בפניו שאלה מעין זו: כיצד ניתן לצוות

על האדם 'ושמחת בחגך', והלא האדם מסובב ומוקף בכל מיני דאגות ויגונות המביאים אותו לידי עצבות, והשמחה הלא תלויה היא בלב - ואם כך, כיצד ניתן לצוות על דבר התלוי בלב?

התבונן מורינו שליט"א בשאלה זו, ולאחר זמן מצא את התשובה בפירוש רש"י: הכתוב אומר "ושמחת בחגך", ובפסוק שלאחריו כתיב "והיית אך שמח", ופירש רש"י ז"ל: "אין זה לשון ציווי, אלא לשון הבטחה". נמצא שכן הוא פירושן של דברים: 'ושמחת בחגך' - כלומר, שיעשה האדם פעולות המביאות אותו לידי שמחה, כי אמנם אין בכוחו של אדם לכפות על עצמו את השמחה עצמה, שהרי כאמור דבר התלוי בלב הוא ואינו נתון לשליטתו. אולם בעשותו את הפעולות המביאות לידי שמחה כמצווה, או-אז מבטיחו הכתוב "והיית אך שמח" - שאכן יזכה להיות שרוי בשמחה של ממש, כי ביד ה' לבדו נתון להשרות שמחה בלבו של אדם.

• שאלה • לדאבון לב נכשלתי והכעסתי את בוראי ואני רוצה לקבור עצמי מבושה על מה שעוללתי ואיני מוצא מנוח לנפשי?

תשובה: מיד לאחר שזוכה האדם לשוב בתשובה בחרטה על העבר וקבלה על העתיד, אין יותר טעם לשקוע בעצבות, כי על עצם הדבר שזוכה להתחרט, על זה לבד צריך לרקוד משמחה, עצבות הוא סטרא אחרא, ושמחה זה קדושה. היה פעם אדם גדול בדורות הקודמים שקירב וחיבב מאוד אדם פשוט אחד שלא היה בו שום מדריגה מיוחדת אך היה מלא שמחה תמיד, וכששאלוהו על כך, ענה שאם הוא בשמחה מוכרח להיות שהוא מצד הקדושה.

• שאלה • איך מחזקים בחור שיש לו הרבה נפילות?

תשובה: צריכים לומר לו שאם נתחזק לצאת מזה תהיה לך דרך סלולה שבה תוכל לסייע לאחרים לצאת ממצבים דומים. כשאתה עושה פעולות לצאת ממצבך אינך מסייע רק לך ולמשפחה שתזכה להקים בע"ה, אלא אתה זוכה להיטיב בזה גם לאחרים.

• שאלה • איך זוכים להתחזק בלימוד התורה?

תשובה: כשיודעים את גדולת התורה, תורה שקבלנו מסיני, הש"ת נתן את תורתנו לנו, יש לנו זכיה עצומה ללמוד את התורה, לקיים את התורה, עם זה אנחנו מקושרים לבורא עולם לעולמי עד ולנצח נצחים, וכי דבר קטן הוא זה, איזה שמחה צריך שיהיה לנו שיש לנו את התורה הקדושה. הקשר האמיתי עם הבורא עולם זה רק על ידי התורה הקדושה, אשרינו מה טוב חלקינו.

חיים זה שמחה

מתוך שיחה לבחורי ישי"ג ויזניץ-מאנס □ חיי אלול תשפ"ו

ברכה בשמחה, ולעצום את העיניים בשמחה רבה שלא להסתכל במה שאסור להסתכל. וכך נזכה לעבוד את ה' בשמחה, לקיים עבדו את ה' בשמחה וגילו ברעדה.

כה יברך אותנו השי"ת לעבוד אותו ית' בשמחה, ולשמע בקולו בשמחה, ולהוליד בנים רבים בשמחה. אשרינו מה טוב חלקינו. הבה נתחדש באידישקייט בשמחה רבה.

מה יעשה אדם שמצד

טבעו הוא נמשך למרה

שחורה, וכמה שהוא

משתדל לנגן ולזמר, אין זה

פועל בלבו שמחה?

פעמים שצריך אדם לקחת תרופה, כי לפעמים המרה שחורה היא ממש מחלה רח"ל. כשיש מחלה, לא מועיל שהאדם אינו רוצה להזדקק לרפואה, בפרט שבדרך כלל די בתרופה קלה, והוא כבר מתרפא מהמרה שחורה.

האם יש גם תרופה

רוחנית למרה שחורה?

התרופה הרוחנית היא התפילה, לבקש מהשי"ת על השמחה, וצריך סיעתא דשמיא שלא יהיה קטרוגים על התפילה הזו.

עכ"פ עבדו את ה' בשמחה וגילו ברעדה. לא להכנס בלבול ולספיקות ופילוסופיה, רק לעבוד את ה' בשמחה.

אשרינו מה טוב חלקינו.

השי"ת יעזור לנו מכאן והלאה בענין זה, הנכון, ולעבוד את השי"ת ביחד בשמחה בעזר השי"ת.

הבחורים מבקשים לשמוע כמה דברי חיזוק, בתורה ויראת שמים.

הבעש"ט הקדוש האיר בליבם של ישראל לעבוד את השי"ת בשמחה וניגונים וריקודים. הדבר הזה פעל הרבה מאד.

כי היו אנשים שהבעל דבר ייעץ להם לעבוד את ה' במרה שחורה, האנשים חשבו שזה מהיצר הטוב, ובאמת זה היה מהיצר הרע, כי כשאדם נופל למרה שחורה אין לו לב ואין לו דיבורים. זה לא נקרא חיים.

כי החיים הם שמחה. והמרה שחורה היא המיתה רח"ל.

השי"ת יעזור שנתחדש לעבוד את ה' בשמחה. ואחד מהעצות של שמחה הוא הניגונים, בשעה שמזמרים יש לכוון להכניס בתוך הניגון דביקות בהשי"ת ושמחה דקדושה. זהו ממש עבודת ה' עם כל ההידורים.

היסוד הזה גילה הבעש"ט בעולם, עבדו את ה' בשמחה וגילו ברעדה.

השי"ת יעזור לנו מכאן והלאה בענין זה, כי בכל דבר צריך סיעתא דשמיא, ולכן צריך לבקש מהשי"ת שנוזקע ללמוד תורה בשמחה, ולהתפלל בשמחה, ולדבר דברי אידישקייט בשמחה, ולברך ברכה בשמחה, 'בורא נפשות' בשמחה, עבדו את ה' בשמחה.

'באתערותא דלתתא אתער לעילא', כשאדם עובד את השי"ת בשמחה, משפיעים עליו מלמעלה שמחה. ויזכה לעבוד את השי"ת בשמחה יתירה ויתירה.

עתה מתחיל זמן חדש, הבה נתחדש כולנו לעשות התחלה חדשה, מכאן והלאה לברך

כי זה כל האדם

כשראו חכמים את ספר קהלת המדבר מחכמת העולם, השתוממו לראות הקושיות שיש בו, שדבריו סותרים זה את זה, ואדם אינו יוצא בהבנה ברורה מה עליו לעשות, אם לשחוק אם לא לשחוק, אם לשמוח או לא לשמוח. אבל כשראו שפותח בדברי תורה אלו, וחותם בדברי תורה אלו, אין מקום לקושיא ולבלבול, כי פתח בדברי מוסר להודיע התכלית האמתית של העולם הזה, כי 'מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל תחת השמש' - אבל אם יעמול בתורה שקדמה לשמש - יש יתרון, יש יתרון לכל תיבה של תורה. יש יתרון לכל נקודה של עבודה. יש יתרון לכל יגיעה של שבירת היצר. ואף נחתם בדברי תורה 'סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם' - כי לדבר הזה נברא כל האדם, בשביל תכלית זו, מי שהולך בתכלית זו שקול כנגד כל העולם כולו, הכל נברא כדי להיות צוות [-צוותא] לאדם כזה. כל העולם לא נברא אלא להתדבק בתורה הק' ובלומדיה.

לימוד זה אנו למדים בחג הסוכות, לסיבה זו עמד שלמה המלך, הקהיל את כל ישראל, וקרא לפניו את ספר קהלת. כדי להודיע להם כי 'הכל הבלים אומר קהלת, הכל הבלים הבל הבל' (קהלת א, ב), כל העולם כולו אינו אלא הבל הבלים אין בו ממש, גם אם אתם רואים ממלכות עצומות, בנינים אדירים ובני אדם איתנים, דעו לכם: 'הכל הבל', כי 'מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל תחת השמש', אין שום יתרון תחת השמש, כל מציאות העולם העומדת תחת השמש אין בה שום יתרון ותועלת, הכל עתיד להירקב במוקדם או במאוחר, ואין אדם נוטל עימו מאומה לבית עולמו. וכך הולך ומונה את אפסיות העולם הזה והבלו... לקרוא לאדם: 'אל תקבע את מחשבתך בפרוודור. זכור בכל עת שיש לפניך טרקלין מלא שעשועים ותענוגים רוחניים בלי שיעור. אל תסיר תכלית זו מנגד עיניך. לשם תסתכל, ובה תקבע את קביעותך...' 'תחת השמש אין לו, אבל למעלה מן השמש יש לוי' (ילקוט קהלת רמז תתקסו), בדברי תורה ותפילה יש יתרון ותועלת, כי הם 'יש ותכליתם יש', וכל השאר אינו אלא הבל וריק ממש, דמיון שוא...

בשביל ידיעה זו הקהיל שלמה את ישראל, בשבילה קבעו אנשי כנסת הגדולה את ספר קהלת בין כתבי הקודש, ובשבילה עמדו הצדיקים וקראו בגרון נחר ממש, להודיע לישראל שאין שום תכלית בעולם אלא בעבודת השי"ת. עליה מסרו את נפשם - להודיע לישראל דיבורי התעוררות, חיזוק ועצות בלי שיעור, איך שלא לשכוח את התכלית, כי זה כל האדם. להזכיר לנו כי אנו נקראים 'בני תמוה' (תהלים עט, יא) שאין אנו חיים בעולם אלא כדי להסתלק ממנו אל הטרקלין, שלא נטעה להשקיע את עצמנו בפרוודור ולקבוע בו את מחשבותינו ולתלות בו את ייבינו.

ואדרבא, כשהאדם חוקק בוכרוננו תכלית זו - לא די שאין הקושיות מטרידים אותו מלבוא אל התכלית, אלא אדרבא, הם מסייעים לו לראות את תכליתו, ועל כן כשראו חז"ל ששלמה המלך מודיע בו מה התכלית של העוה"ו, ומעורר האדם שלא יסיח דעתו מזה ממילא אין סכנה בקושיות אלו, אלא תועלת גדולה, כי הם יקרבו אותו ביותר אל התכלית.

בשורה משמחת

בע"ה יתקיימו מעמדי הילולת מוה"ר זיע"א
ושמחת בית השואבה בהשתתפות מוריני הגה"צ שליט"א.
כמו"כ יתקיימו התפילות וההקפות בשמחת תורה
ומעמד הקפות שניות ברוב עם.

לפרטים ראה מודעה נפרדת (בגב הגיליון)

כמו"כ ניתן להאזין לשיעורים בעניני החג
ולשמוע עדכונים נוספים בקול אודיע אמונתך.

בע"ה יהיה ניתן להשיג הספר החדש על חג הסוכות במעמד ההילולא

קול אודיע אמונתך: 08-30-20-666

בצילו חמדתי

מהאדם את העולם הנצחי ונדמה כאילו הוא עובד צל חזק שיש לו מחסה ומרגוע לנפש והולך לחסות בצל שאינו קבוע ועומד, וכך כל אחיזה בעץ החיים צריכה מלחמות בלי הפסק בלי מנוחה. אבל באמת כל זה אינו אלא דמיון שהשי"ת מצייר לעינינו בעולם הזה בפלאי של העולם הזה, כאילו יש הנאה של ממש בעולם הזה, כשהאדם מנותק ונפרד מהשי"ת. אך לעתיד לבוא נראה כמה חלושים אילנות אלו כקנה רצוץ, ודווקא אותו עץ תפוח שנדמה כאילו צילו דל וקלוש □ הרי הוא הצל החזק והנעים מכל, צל שיש בו מנוחה בעולם הזה, בעולם הבא, ולעתיד לבוא.

לשאוב ולטעום מהנועם העליון

כי באמת גם כשהאדם מתקרב אל הקדושה וזוכה לטעום את מתיקות נועם ה' - זוכה לזיו השכינה, זוכה להרגיש את חי החיים, זוכה להרגיש את בוראו, להרגיש את התורה הק', לטעום נועם ה' מתוך התורה - בכל זאת אין מתיקות זו שהוא טועם עתה אלא בבואה דבבואה לנועם שהוא עתיד לטעום בו לעתיד לבוא, והאחיזה בצל שאנו תופסים עכשיו הוא כאין ואפס מול הצל שיהיה לנו לעתיד לבוא. וכמו שדרשו חז"ל (פסחים ג) על הפסוק 'יהיה ביום ההוא לא יהיה אור יקרות וקפאון' (זכריה ד, ו), 'זה אור שיקר בעולם הזה וקפוי לעולם הבא', כלומר, נועם כזה יהיה לעתיד לבוא, שהנועם שאנו טועמים בעולם הזה נחשב כאילו אין לו חשיבות כלל ומשול כדבר קל הצף על הים הגדול - מול נועם ה' שנטעם לעתיד מכל מצוה וכל נקודה טובה שעשינו בעולם הזה, כי לעתיד יהיה נועם זה כפול ומכופל לאין שיעור מול הנועם הזה שאנו טועמים בזה העולם...

אכן בעולם הזה ההסתרה היא גוראה מאד, וביותר בדורות אלו שבנפלאות תמים דעים נתן לסט"ר כוחות גוראים כאלו של דמיונות, עד שנדמה כי יש מציאות של הנאה בלי להתקשר להשי"ת, ומרוב הסתרה זו קשה מאד לטעום את נועם ה'. ועל כן ברחמי השי"ת נתן לנו שבעה ימים אלו, בהם הוא פותח לפנינו שערי נועם עצום ונפלא זה וקורא לנו 'בְּשִׁפְתַי תִּשְׁבּוּ שִׁבְעַת יָמִים' (ויקרא כג, מב), 'צאו לכם מדידת קבע, צאו מכל אחיזה של אילני סרק והתענגו בצל עץ התפוח, שבע ימים אני פותח לכם שערי סוכה, מוריד לכאן את האושפיזין הק', ונותן לכם את העונג היקר מכל יקר, לחסות בצילו של התפוח ולהתענג על פריו המתוק לחיך.

(מתוך אודיע אמונתך □ סוכות, מאמר א)

עד שהוא רואה את עץ התפוח נושא פירות מלאים טעם וריח ונפשו חומדת אותו באהבה, כך בחרו אבותינו בהשי"ת...

את עומק הענין דרשו חז"ל על קבלת עול מלכות שמים, שבין כל אלהי האומות ואיליהם הדומים לעצי הסרק □ שתול ועומד עץ התפוח. עצי היער הם רבים ועבותים מאד, חסונים כאלונים וצילים מסוכך כראוי מחום השמש, אבל כנסת ישראל בחרו להתדבק דוקא בעץ התפוח, חמדו את צילו הדל ופריו מתוק לחיכם. ואכן בזהר הק' (אמור קג) דרשו פסוק זה על צל הסוכה, שאנו מסתלקים מדירת הקבע □ מעולם שנראה איתן וחזק עד שנדמה כאילו הוא צל העתיד להתקיים כך לעולמי עד, והולכים אחר צל סוכה □ ענפים דלים שנדמה שאין להם קיום אלא לזמן קצר.

צאו מכל אחיזה
של אילני סרק
והתענגו בצל
עץ התפוח, שבע
ימים אני פותח
לכם שערי סוכה,
מוריד לכאן את
האושפיזין הק',
ונותן לכם את
העונג היקר מכל
יקרים

ועומק הענין מבואר בדברי הארז"ל (ספר הליקוטין ויצא ועוד), שאילני הסרק הם בבחינת החלק הרע של העולם, כי עולם העשייה בו אנו עומדים הוא רובו ככולו מלא רע, מלא בקליפות ומוזיקי עלמא, בתאוות העולם הזה ובטינוף, וכאן נדמה שכוחות הרע חסונים ועבותים כעצי היער, ועל כן אומות העולם האחרונים בעלמא דפירודא בחרו בהם לחלקם. אבל לעתיד לבוא, על ידי שאנו כופים כעת את יצרנו ואין אנו נכנעים ללכת אחריהם ולהיאחז בהם □ יתקיים מאמר הכתוב 'ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ, והיה ה' למלך על כל הארץ', העולם הזה יתעלה וירד וישא וגבה מאד' (ישעיה נב, ג), ועצים אלו והנאחזים בהם יהיו כולם לדראון ולחרפת רעב.

נמצא שהנאחזים בעצי היער יש להם אחיזה ומחסה בעולם הזה, אבל לעתיד לבוא יאבדו לגמרי את אחיותם, ולעומת זאת בצד הקדושה הוא להיפך ממש, שבעולם הזה נדמה לפעמים שאנו מוותרים על דבר שיש לו קיום ואחיזה, כל התגברות נדמית כאילו אנו דוחים בידיים הנאה ממשית, בשעת נסיון מסתיר השי"ת

תאמין שה' אוהב אותך

כשהשם יתברך מגלה את אהבתו לישראל, מתעוררת מכנגד אהבת ישראל אליו, כמובא בזה"ק (שמות ה): 'אֶלְמִלִּי הוּא יִדְעֵן בְּנִי נִשָּׂא רְחִימוֹתָא דְרַחֲמִים קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, הוּא שְׂאִינן כְּכַפְרִיָּא לְמִדְרָךְ אֲבִתְרֵיהּ'. כלומר, אם היו ישראל יודעים את אהבת השי"ת לישראל, הן לכלל ישראל והן לכל אחד בפרטיות, והשי"ת היה מאיר בליבם איזו הרגשה מאהבה נעלמת זו - מיד היו שואגים כאריות לרדוף אחריו, כל היום היו שואגים בנהימה איך יוכלו להתקרב אליו יתברך.

כי באמת אהבת השי"ת לישראל היא אהבה שאין לנו בה שום השגה והרגשה, ובדרך הטבע אין לגוף הגשמי את הכלים להרגיש משהו מאהבת ה', אלא שברחמי השי"ת הוא מאיר לאדם איזו הרגשה באהבה שהוא אוהב את ישראל, ועל אחת כמה וכמה אם הוא מאיר לו הרגשה איך הוא אוהב אותו בפרטיות, ובאותה שעה נדלק לבו מיד בשלהבת אש האהבה, בהשתוקקות וגעגועים שאין להם שיעור וגבול. וכמו שראינו אצל הצדיקים עובדי ה' שמרוב השגתם באהבת ה' לישראל - היה לבם בוער בשלהבת הכיסופים והאהבה להשי"ת למעלה מטעם ודעת.

וכך הוא בכל עת שהאדם שם אל לבו את אהבת ה', להאמין שעליו קרא השי"ת ואמר 'אהבתי אתכם', עליו תקנו חז"ל לומר 'הבוחר בעמו ישראל באהבה', בוודאי יתעוררו בו רגשי אהבה וכיסופים להשי"ת בלי שיעור וגבול. ועל כן כתב הרמב"ם (הלכות יסודי התורה פ"ב ה"ב) שהדרך לקיים מצות 'ואהבת את ה' אלוקיך' □ לאהוב את השם יתברך, הוא על ידי שיסתכל בגדולת ה' וברוממותו, כי כשמתכלל בגדולת השי"ת אשר השמים ושמי השמים לא יכללוהו, ובכל זאת בחר לצמצם את שכינתו על ישראל עם קדוש, ובחר בהם באהבה שאין לה שום הסבר וביאור, הרי תבצר בו אהבת ה' ביתר שאת וביתר עז, 'אזא גרויסער גאט האט בוחר געווען אין אונז' □ עם ישראל, 'סאיז דאך א חסד שאין לשער'... [אלוהי גדול כזה בחר בנו עם ישראל, הרי הוא חסד שאין לשער]...

סודו של התפוח בעצי היער

ואכן בחג הסוכות שהשי"ת פורש עלינו את שבעת ענני הכבוד לגלות עלינו את אהבתו אנו משיבים לעומתו בברית האהבה, וקוראים עליו בהשתוקקות 'תַּפְּחוֹתַי בְּעֵצֵי הַיַּעַר בְּן דָּוִד בֵּין הַבָּנִים בְּצִלּוֹ חֲמִדָּתִי וְיִשְׁבְּתִי וּפְרִי מִתּוֹךְ לַחֲפִי' (שיר השירים ב, ג), כלומר, כאדם ההולך ביער, מוקף אילנות סרק שאינם עושים פרי ולא ריח,

לדעת שאנו ב'דירת עראי

ב"ה ערב ש"ק וערב חג הסוכות תשל"ג פצ"ה ירושלים ת"ו בב"א

לכבוד ידיד נפשי הוטיק וחסידי מו"ה שמשון בן יוטא שווארץ של"ט"א ושלמיה ישגא לחדא לחדא.

קבלתי כעת... ע"י הרב ר' יצחק ווינגארטן שליט"א, ותיכף עליתי להרה"צ ר' שמואל שפירא שליט"א ומסרתי לו... ואת שמך להוכיח לטובה, כי מובא בכתבי הארז"ל שערב סוכות הוא מסוגל מאד לצדקה.

ותודה רבה לך על זה, ותהי משכורתך שלמה מאת ה' בכל הברכות המיועדות לעושי צדקה וחסד עם הבריות, ורב ברכות ושובע שמחות ורוב נחת בגו"ר.

ומובא שע"י שידועין שהעולם הזה הוא דירת עראי, בבתי 'סוכה דירת עראי', אז דייקא חוסים בצלא דמהימנותא, וגם עי"ז ביותר קל לסבול המניעות והבלבולים, מאחר שאנו יודעים שאנו כאן בדרך עראי.

ועי"ז שזוכים בהעולם העובר הזה להיות חוסים בצלא דמהימנותא, עי"ז דייקא זוכים לחיים נצחיים, לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו.

ובלקוטי מוהר"ן (סימן מ"ח) כתב שעיקר החיבוק דקדושה, סוד הסוכה, זוכים רק ע"י שנאחזים בדבר ה', בדיבורים קדושים, בתורה ותפילה, שהם שורש הבריא, כמובא בסימן צ"ז בליקוטי מוהר"ן "קודם בריאת העולם, השי"ת עידן וקישט את עצמו בתפילתן של צדיקים וכו', שצפה שיהיו צדיקים" עי"ש. וזה היה סוד האתערותא דלתתא, שע"י זה הנחת רוח נברא העולם.

לכן מובן שע"י התפילה יכולים לשנות הטבע, מאחר שהתפילה היא שורש הבריא, לכן יכול להיעשות עי"ז בריה חדשה ולזכות לחידושין נפלאים.

והי רצון שנוכח לדבר תמיד דיבורים קדושים בתורה ובתפילה עד שנהיה נכללים ביצירה לטב וביצירה של חיים. ולכן נוטלים לולב בסוכות, כי 'לולב' בגמטרי 'חיים', כמובא בשו"ע בבאר היטב.

הכותב בחפזו ובטרדה ודו"ש וטובתך והצלחתך בלב ונפש חפצה

יעקב מאיר שכטער בן חיי דינה

משיב דבר | מכתבים ממז"ר בעניני רחמי

הגם רחמים לשיטתך

סעודת ההילולא

של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א
ושמחת בית השואבה
שע"י קהל נועם ה'

בהשתתפות מורינו הגה"צ שליט"א
תתקיים בע"ה ביום שני אור לח"י תשרי
בסוכה שע"י ביהמ"ד ביאלה,
רח' יעקובזון, בשעה 9:00

התפילות וההקפות בשמחת תורה

יתקיימו אי"ה כבשנה שעברה,
בביהמ"ד דחסידי זוועה,ל,
רח' רפפורט, שכל בית ישראל.
מנחה עי"ש: בשעה 6:00 שחרית: בשעה 8:30

הקפות שניות

יתקיימו אי"ה
ב'היכל הטישים'

שע"י מוסדות פינסק קרלין
רח' זוננפלד, בשעה 11:30

נפשות חסידיו | סיפורים ולקחיהם מאת מו"ר שליט"א

קדושת המועד

והיה לי הדבר למופת. ומסתמא היה אברך זה 'ערליכער יונגערמאן' [אברך כשר], כי אם לא, לא היה זוכה שמראין לו דבר כזה באופן נגלה. כי השי"ת בעתים הללו ממשיך הנהגתו באופן נפלא בדרך ההסתרה. ואכן פירוש 'מועד' הוא "זמן נועד" שהמלך משחרר בני מלכותו, בבחינת מה שאומרים בשבת "דא היא סעודתא דמהימנותא" והשחרור והעונג בימי המועד הם בבחינה זו, ומי שאינו משים לב לכך, לזמן הנועד מן השמים לכבוד מלכותו, הרי הוא בבחינת עובד עבודה שהיא זרה לו, היינו שאינה שייכת לחלקו הניתן לו כעת.

לפני שנים, כשהתגוררתי בשכ"י הבוכרים, ראיתי אברך שומר תומ"צ, שבתוך ימי חול המועד הרס את המטבח שלו ובנהו מחדש, ומחיתי בו על זה, והוא לא נענה, והצטדק שאין לו זמן אחר לעסוק בזה, כי הוא עובד כשכיר ובזמן אחר יגרם לו מכך הפסד של שבוע שלם, והפצתי לו הרבה על זה ולא שמע לקולי בשום אופן. והסוף היה כשסיים לעשות את המטבח, נחלש וחלה והוצרך לשכב שבוע שלם במיטה אחר החג, נמצא שהפסיד שכר עבודת החג במשך של שמונת ימים, ומה שהרויח בעבודתו בימי המועד, הפסיד אח"כ מיד. כל זה ראיתי בעיני

ניצוץ אחד! | ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א

בסוכה יכולים
לעורר אהבה
עצומה כזו
להשי"ת
שבכחה ניתן
להתחדש
ולהפוך לבריה
חדשה